

Full diocesà

20 d'abril del 2014

p4 —El Full Diocesà, una històrica publicació

p6 —Joan Pau II, el papa que portà l'Església al tercer mil·lenni

Bona Pasqua!

La nit de Pasqua tot comença de nou, però no es tracta d'una novetat que parteixi de zero, sinó que la renovació es basa en els compromisos de cada un de nosaltres. Creure en la resurrecció de Crist no és convertir el món dels homes en una sala d'espera de la benaurança eterna del cel; és creure també en la vida terrenal, amb tot el feix de complicacions que comporta, si bé amb una visió d'eternitat. Per això hem de dir que només ressuscita de debò el qui estima. Perquè aquest és el qui sap desfer-se de l'egoisme i entra en aquella vida que reclama sant Pau: «Ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt... estimeu

allò que és de dalt, no allò que és de la terra» (Col 3,1-4).

Per això aquesta és la celebració més gran de la nostra fe: la vida més forta que la mort, la fecunditat vital de l'Amor de Déu. La celebració seria buida de sentit si no ens ajudés a progressar una mica pel camí que seguí Jesús: viure en la veritat. És també en el dia d'avui quan el *Full Diocesà* inicia una nova etapa, perquè continuï essent, de manera renovada, l'òrgan de comunicació de les nostres diòcesis, un senzill però eficaç ressò escrit de la vida de l'Església universal i local, així com de la manera en què cada generació llegeix, medita i fa vida de les paraules eternes de Crist.

Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts

Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé, Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

(10,34a.37-43)

Salm responsorial

Avui és el dia en què ha obrat el Senyor,
alegrem-nos i celebrem-lo.

(Salm 117)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

(3,1-4)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat treteta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava

tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.» Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

(20,1-9)

«Quan es
manifestarà el
Crist, que és
la vostra vida,
també vosaltres
apareixereu
amb ell plens de
glòria»

Immediatament

Mn. Marc Majà i Guiu

A l'alba del diumenge de Pasqua, quan les dones van haver sentit les paraules de l'àngel sobre la resurrecció de Jesús, «immediatament elles, amb por, però amb una gran alegria, se n'anaren corrents del sepulcre per anunciar-ho als deixebles» (Mt 28,1-10). Sorpren la rapidesa amb què les dones reaccionen: «immediatament [...] se n'anaren corrents». És com si les paraules de l'àngel haguessin estat el detonant d'una reacció imparable. A què es deu aquesta velocitat? Es tracta, en el fons, de l'exteriorització d'un estat interior.

En primer lloc, la pressa de les dones és signe d'alegria. Ho diu el mateix evangeli: les dones van marxar del sepulcre «amb por, però amb una gran alegria». Jesús, tan estimat i tan plorat, era viu!

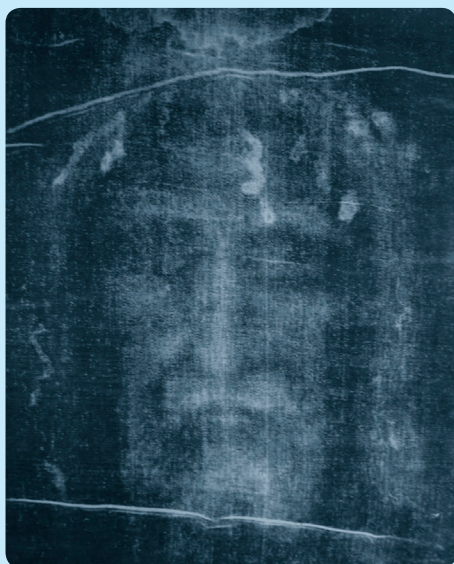
La pressa de les dones és, també, signe de convenciment. En efecte, després de l'experiència del sepulcre, per a aquelles dones la notícia de la resurrecció de Jesús no es podia reduir a uns rumors, ni tampoc a un desig nostàlgic, ni a una autosuggerió... Era una experiència real. I elles l'havien viscuda.

Per últim, la pressa de les dones és signe del desig de compartir, de l'amor als altres que empeny a comunicar-los el millor que un té. I és que la notícia de la resurrecció de Jesús és quelcom massa gran per a quedar-s'ho. És una bomba expansiva de salvació que es projecta cap a tota la humanitat! I elles, havent-ne fet experiència, no poden sinó compartir-ho.

Alegria, convenciment i desig de compartir la fe. Això és el que Crist ressuscitat vol infondre en cadascun de nosaltres, en tota l'Església, i així impulsar-nos a portar l'Evangeli arreu.

La imatge

El Sudari de Torí (Itàlia)

Conservat a la seva catedral, mostra la imatge d'un home crucificat. És venerat des de fa segles com la tela que va cobrir el cos de Jesucrist durant la seva sepultura.

Agenda

Litúrgica

20 diumenge de Pasqua

—Sant Sulpici, màrtir
—Sant Adjutori, monjo (1069-1131)
Vetlla: Romans 6,3-11 / Salm 117 / Mateu 28,1-10. Missa del dia: 10,34a.37-43 / Salm 117 / Colossencs 3,1-4. Missa vespertina: Lluc 24,13-35

21 dilluns

—Sant Anselm, bisbe i doctor de l'Església (1033-1109)
Fets 2,14.22-33 / Salm 15 / Mateu 28,8-15

22 dimarts

—Sant Apel·les, màrtir
—Sant Agapit, papa (†536)
Fets 2,36-41 / Salm 32 / Joan 20,11-18

23 dimecres

—Sant Jordi, màrtir, patró del principat de Catalunya (s. IV)
—St. Adalbert, bisbe i màrtir (956-997)
Fets 3,1-10 / Salm 104 / Lluc 24,13-35

24 dijous

—St. Pere Ermengol, màrtir (1238-1304)
—Sant Fidel de Sigmaringen, prev. i màrtir (1578-1622)
Fets 3,11-26 / Salm 8 / Lluc 24,35-48

25 divendres

—Sant Marc, evangelista (s. I)
Fets 4,1-12 / Salm 117 / Joan 21,1-14

26 dissabte

—Sant Isidor, bisbe i doct. de l'Església (c.556-636)
—St. Rafael Arnáiz Barón, (1911-1938)
Fets 4,13-21 / Salm 117 / Marc 16,9-15

El Full Diocesà, una històrica publicació

Redacció

En aquesta nova etapa del *Full Diocesà*, serà bo que fem un repàs de qui som. El 6 de gener de 1907, festa de l'Epifania del Senyor, ocupant la mitra de Vic el venerable Josep Torras i Bages, apareixia la *Fulla Dominical*, d'una periodicitat setmanal i dirigida pel canonge Lluís Casadejús. L'objectiu era fer «una publicació dedicada al poble i que parli d'una manera clara i apropiada de les veritats religioses, recordant-li que és cristià i les obligacions que té com a tal». El tercer diumenge de juliol de 1936 es deixà de publicar a causa de la revolució i guerra civil; el seu director, Alfons Torrents, fou martiritzat.

El 5 d'abril de 1942 tornava a reaparèixer la publicació, en llengua castellana i titulada *Hoja Parroquial*. De tota manera, la llengua catalana va anar apareixent de manera tímida però constant en diverses seccions a partir del decenni de 1960. Foren directors d'aquesta etapa —en què s'havien arribat a imprimir 30.000 exemplars— Felip Pitxot, Camil Riera i Manuel Tarrés, el qual renovà profundament la publicació l'any 1961, en què es passà a anomenar *Hoja Diocesana*. El català no tornaria a l'encap-

çalament fins al 31 de desembre de 1972, quan s'adoptà l'actual nom de *Full Diocesà*.

L'1 de juliol de 1973, el nostre *Full* s'ajermanava amb el de Solsona, una edició conjunta que, segons els respectius directius del moment, Antoni Berengueras (Vic) i Climent Forner (Solsona), pretenia ser «un instrument més apte d'evangelització, catequesi i informació i un altre mitjà d'agermanament d'ambdues diòcesis». Després de la mort sobtada de Mn. Berengueras, prengué el relleu, en 1967, Pere Casas Font.

El 27 de novembre de 1977 s'afegia a l'agermanament Vic-Solsona l'arxidiòcesi de Tarragona. L'arquebisbe primat Pont i Gol afirmà en aquella ocasió que «s'imposa la necessitat d'una creixent vertebració de les Esglésies de Catalunya». Però Tarragona es desvincularia del nostre *Full* el 8 d'abril del 2001. Aquell any s'encetà el disseny del *Full* que ha durat fins a diumenge passat i des de llavors s'han succeït dos canvis en la direcció vigatana de la publicació: Josep Casals Serrat l'assumí el 5 de setembre del 2004 i Xavier Bisbal i Talló el primer diumenge d'octubre del 2010.

Salutació en el nou format del *Full*

Romà Casanova, bisbe de Vic

El nostre *Full Diocesà* pren nou format per tal de continuar amb la seva línia d'una millor comunicació. En efecte, la finalitat principal d'un *full diocesà* és ser una eina al servei de la comunicació entre tots els qui formem la gran família dels fills de Déu en un bisbat. La nostra diòcesi de Vic té en aquest aspecte una llarga i fecunda tradició. Sols cal mirar les xifres: som en l'any 108 de la seva edició i els números publicats són 5.374. Ara amb aquest primer número del nou format es fa palès el desig del nostre *Full Diocesà* de continuar amb la seva vocació.

Que aquesta «novetat» sigui expressió de millor servei, d'instrument de comunió i caritat en la nostra Església, d'eina al servei de la nova evangelització, tan necessària entre nosaltres. Que el *Full* sigui sempre portador de la Bona Nova i impulsor per a llançar-nos a la missió evangelitzadora de l'Església, que és, ara més que mai, una necessitat imperiosa.

Modernitat, austeritat, comoditat i actualitat

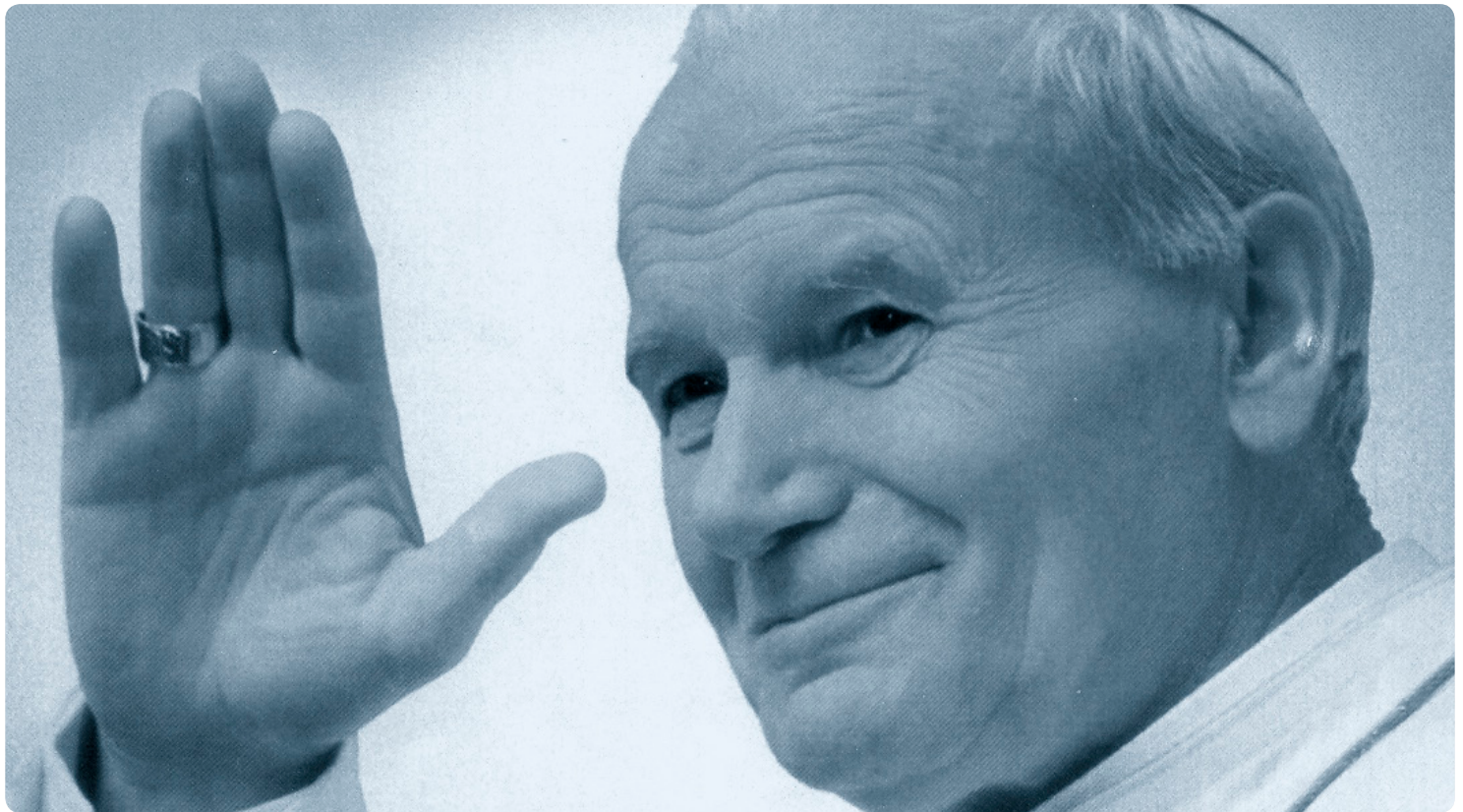
Francesc Xavier Bisbal i Talló, pvre., director del *Full Diocesà* de Vic

La renovació del *Full Diocesà* la teniu a les mans. Els canvis introduïts volen ser per a prestar un millor servei a tota la feligresia de la nostra diòcesi. Tot i que mantenim el lligam amb Solsona, la publicació a partir d'ara podrà ser més diocesana, més nostra, ja que tant la portada com la contraportada correspondran al nostre bisbat, i amb un augment de reflectir la realitat del que som, vivim, fem i creiem com a porció del Poble de Déu.

Les característiques del nou *Full* les resumiria com a modernització, austeritat, comoditat i actualitat. El disseny és més actual, tot i reconèixer el servei del que ha tingut

la nostra publicació des de l'any 2001. Crec que no és presumció afirmar que ha estat el millor disseny dels quatre models de fulls diocesans que s'editen a Catalunya.

Austeritat: el paper més prim, amb dues pàgines a dues tintes, com correspon als temps que vivim. Comoditat: un format més gran, una lletra més grossa per a fer la lectura més fàcil; i, per últim, actualitat: un acte realitzat un diumenge, ja podrà ser llegit pels lectors el diumenge següent. Espero que els canvis agradin i, com sempre, sens dubte, un servidor i els meus col·laboradors estem oberts a suggeriments, crítiques i aportacions, ja que el *Full* és i ha de ser de tots.

Joan Pau II, el papa que portà l'Església al tercer mil·lenni

Què dir en poques ratlles de Joan Pau II? Creiem que el millor serà recordar alguns fragments de l'homilia que Benet XVI li dedicà el dia de la beatificació: «Quina era la causa de Joan Pau II? El Papa la va anunciar en la seva primera missa solemne a la plaça de Sant Pere, amb les memorables paraules: "No tingueu por! Obriu, més encara, obriu de bat a bat les portes a Crist!" Allò que el Papa escollit ens demanava a tots, ell mateix ho va dur a terme en primera persona: va obrir a Crist la societat, la cultura, els sistemes polítics i econòmics, invertint amb la força d'un gegant, força que li venia de Déu, una tendència que podia semblar irreversible. Amb el seu testimoniatge de fe, d'amor i de valor apostòlic, acompanyat d'una gran humanitat, aquest fill exemplar de la nació polonesa va ajudar els cristians de tot el món a no tenir por d'anomenar-se cristians, de pertànyer a l'Església, de parlar de l'Evangeli. En una paraula: va ajudar a no tenir por de la veritat, perquè la veritat és garantia de llibertat.

«El seu missatge va ser aquest: l'home és el camí de l'Església, i Crist és el camí de l'home. Amb aquest missatge, que és la gran herència del Concili Vaticà II i del seu "timoner", el Servent de Déu el papa Pau VI, Joan Pau II va conduir el Poble de

Déu a travessar el llindar del Tercer Mil·lenni, que, gràcies precisament a Crist, ell va poder anomenar "llindar de l'esperança". Sí, ell, a través del llarg camí de preparació per al Gran Jubileu, va donar al cristianisme una renovada orientació cap al futur, el futur de Déu, transcendent respecte a la història, però que incideix també en la història. Aquella càrrega d'esperança que en certa manera es va donar al marxisme i a la ideologia del progrés, ell la va reivindicar legítimament per al cristianisme, restituint-li la fesomia autèntica de l'esperança, de viure en la història amb un esperit de "advent", amb una existència personal i comunitària orientada a Crist, plenitud de l'home i compliment del seu anhel de justícia i de pau.»

Bibliografia:

Juan Pablo II santo, José María Javierre y Vicente Cárcel Ortí, Edicep.

La santidad de Juan Pablo II, Andrea Riccardi, Ed. San Pablo.

Juan Pablo II, Myriam Castelli, Editorial San Pablo.

365 días con Juan Pablo II, Aldino Cazzago, Ed. San Pablo.

L'article

Pere Casaldàliga: més enllà de la pel·lícula

Ester Busquets Alibés

La promoció del cinema espiritual s'emmarca en aquesta línia de transformació i conversió personal. Darrerament s'ha portat a la pantalla les vides de Hannah Arendt, Nelson Mandela, Vicenç Ferrer i Pere Casaldàliga. TV3 va emetre fa pocs dies la minisèrie *Descalç sobre la terra vermella*, basada en el llibre de Francesc Escribano (1999), que explica la lluita del bisbe Pere Casaldàliga a favor dels *posseiros* (camperols) del Mato Grosso, al Brasil. La filmació no aconsegueix o no vol presentar allò que és central en la figura de Casaldàliga: la seva fe, Déu com a motor del seu treball social. Queda massa reduït a un revolucionari, a un activista social de base religiosa. La interpretació de l'actor no acaba de ficar-se en la pell del bisbe català. Deu ser molt difícil reflectir la bonhomia, les conviccions interiors, el gest acollidor d'un profeta com aquest. I semblen sobrar-hi unes quantes escenes gratuïtes, totalment prescindibles per a explicar la causa del missioner.

La minisèrie no aconsegueix o no vol presentar la fe de Casaldàliga

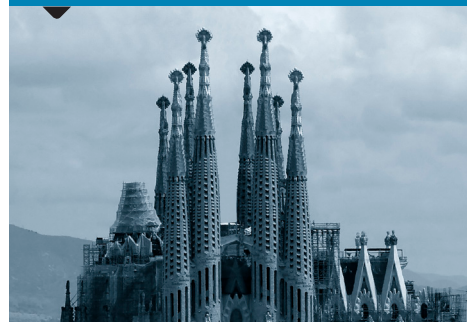
A part d'això, el film ens acosta a un home com n'hi ha pocs. De tant en tant, el cristianisme dona figures d'aquesta alçada, que deixen descol·locat no sols el qui intenta ser cristià, sinó també tota persona que es pregunta què hi fem, en aquest món, i què podríem fer per millorar-lo. Pere Casaldàliga és sobretot un místic en contemplació permanent de Déu i del pobre, i en compromís constant a favor de l'un i de l'altre, formant una unitat indestruïble. Ho expressa en el seu diari del 26 d'agost de 1971: «Evangelitzar és promocionar amb el plus gratuït del do de Crist. Només qui evangelitza promou l'home fins al final. [...] Fa dies que renovo el meu oferiment total. Cada dia més pobre i desposseït.» El profeta de l'Amazònia ens transporta a la vivència d'un cristianisme de soca-rel: sòlid en la fe en Crist vivent i ferm en el compromís d'ajudar a viure el pobre. La seva vida plena d'esperança, enmig de tants crucificats, és testimoni de Pasqua; així ho expressa en el seu poema «Jesús»: «Senyor Jesús! / La meua força i el meu fracàs / ets Tu. / La meua herència i la meua pobresa. / Tu la meua justícia, / Jesús. / La meua guerra / i la meua pau. / La meua lliure llibertat! / La meua mort i vida, / Tu. [...] La meua terra promesa / ets Tu... / La Pasqua de la meua Pasqua, / la nostra glòria / per sempre, / Senyor Jesús!»

El llibre

L'origen de la Sagrada Família. Josep Manyanet, l'inspirador

Josep Maria Blanquet

Són pocs els llibres que parlen des d'una altra perspectiva sobre el temple de la Sagrada Família de Barcelona, sobre la seva fundació i la gestació de la idea d'erigir un temple dedicat exclusivament a la família. L'autor demostra en aquest llibre, amb paraules i molts objectes que es van intercanviar entre ells, que en els inicis i durant la vida dels membres de la Junta Constructora del Temple, **sant Josep Manyanet** hi va tenir una forta incidència. Manyanet els manifestà el propòsit d'aixecar un temple que volia que fos com una gran trona per a proclamar els exemples de vida domèstica de Jesús, Maria i Josep a les famílies, i, per tant, que el futur temple fos dedicat a la Sagrada Família i no solament a sant Josep, patró de l'Associació Josefina. Tots ells, amb el P. José M.ª Rodríguez i Gaudí després, van aprovar i secundar la proposta.

Jesús ha ressuscitat!

Romà Casanova, bisbe de Vic

La Pasqua torna a florir. A tot arreu del món torna a fer-se present la bona notícia de la Pasqua: Jesús ha ressuscitat! Any rere any la novetat de la Pasqua omple el cor de l'alegria de la victòria de Crist sobre el pecat i la mort. Aquesta és la novetat que mai no mor. La nova de la Pasqua és la novetat sempre nova, perquè el cor dels homes i dones de tots els temps i tots els llocs no es cansen mai d'escollar-la, i perquè la bona notícia de la Pasqua ens porta la presència de Crist, el qui viu per sempre, el qui viu i actua enmig de nosaltres.

La Pasqua floreix perquè ens porta la nova fillada dels batejats en la nit de Pasqua. Aquests són els qui enmig del món han sentit la presència de Jesús que omple el seu cor de l'aigua de la vida, de la llum esplendent, de la vida eterna i que han rebut la vida nova de batejats. Cada vegada que una persona obre el seu cor de veritat a la fe cristiana es fa present el misteri de Pasqua. Crist es fa present, trobadís. I així es fa realitat la trobada amb l'esdeveniment de Jesús mort i ressuscitat, viu enmig nostre. La fe és el trobament amb l'amor que mai no mor, el trobament amb una persona vivent, més real que la realitat mateixa, més formós que la mateixa bellesa, més amorós que el mateix amor. Perquè Jesús, el Fill de Déu, mort i ressuscitat, és aquell en qui tota realitat pren sentit i relleu, és aquell en qui tota bellesa s'emmiralla, és aquell en qui l'amor pren la paraula definitiva que perdura sempre.

La Pasqua torna a reflorir en el cor dels creients en el dia de Pasqua si obrim el cor a la gràcia sempre nova d'aquesta festa de les festes dels cristians. Cada Pasqua ens cal tornar a dir que sí a Jesús, com si fos el dia del nostre baptisme. La vida del cristià torna a reflorir cada Pasqua si acceptem que Crist ressuscitat entri més i més en la nostra vida. Ens cal acollir de nou Crist com aquell que està sempre al nostre costat i que camina amb nosal-

tres. La Pasqua es manifesta en la vida del cristià amb les obres pròpies del qui és fill de la llum. Les obres pròpies de la tenebra han de ser tretes del cor del qui es deixa il·luminar per Crist ressuscitat. Les obres de la llum són la veritat i l'amor, la justícia i la pau, el perdó i la reconciliació, la puresa i la fecunditat.

La fe és el trobament amb l'amor que mai no mor

La Pasqua dona com a fruit, en el cor i en la vida del qui creu en Crist ressuscitat, el testimoniatge, la missió, l'evangelització. Crist mort i ressuscitat és la notícia que mai no pot deixar de ser present en la paraula i en les obres del cristià. El papa Francesc ens recorda en l'exhortació *Evangelii gaudium* quin és aquest anunci: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (núm. 164).

Fragment de «La resurrecció de Jesucrist» de Raphael.